

דרכי נועם

שיעורים בעבודת ה'
לאור דברי רביה"ק
מוהר"ן מברסלב זיע"א

תורה ח', קריית יואל
ליל שישי פ' בהעלתך תשפ"ה

ישיבת מאירת עיניים
ברסלב ירושלים
tateziser@gmail.com

שיעור ליל שישי פרשת בהעלתך תשפ"ה, קרית יואל, תורה ח' [חסר התחלה]

רק הצדיקים שהם קדושים, כמשה רבינו בהר סיני, הם נקיים, יש להם את התורה, מותר להם להתגרות ברשעים, בזכותם אנו מובדלים מן הערב רב, שאומרים שאין תורה שבעל פה.

האדם צריך להבדיל עצמו מד' יסודות אש מים רוח עפר, עפר עצלות, אין לו כח לקום לק"ש וללמוד תורה, ועצבני וכו', זהו יסוד העפר, עצבות, יסוד המים שרוצה להנות מעוה"ז, אדם צריך להיות דבוק בהשי"ת, ולדעת שכל דבר שיש בו איזה הנאה, צריך לקיים את מה שאני מדבר, אפשר לברוח, רק לבאר מה שרבינו אומר, זה נקרא חיים טובים, בהעלתך, תדליק את הנשמה שלך, איי שכבר נזכה להדליק את הנשמה הכבויה. כל מה שעובר עלינו רק בגלל שהנשמה כבויה, מה יהיה לך מזה. בהעלתך את הנרות. אומרים לכל אדם, תתרום לעבודת ה', מה שהצדיקים מלמדים אותנו, מה שעובר עליך רק בגלל שאתה מעורב במדות. אש כעס גאווה, רוח חדשות ועסקים, עיקר החדשות שבעולם כתוב בגמ' וספה"ק. אלא שאדם מבולבל זה לא גישמאקע וועלט בכלל בהנאות עוה"ז. הבעש"ט לימד אותנו דרך איך כן אפשר, לא הכונה לצום כל החיים, אלא שהבעש"ט מלמד שיש דרך להבדיל בכל דבר שעושים, להבדיל בין טוב לרע, והעיקר ע"י רצון ומחשבה, כך אפשר להבדיל בין שניהם

כי אדם בעוה"ז מסובב ומוקף במלחמה קשה, המלחמה הזאת גורמת לנו צער יגון ואנחה, חלישות הדעת, ועגמת נפש, וכל מיני חושך, אנו נמצאים בעולם חשוך, אדם צריך להיות בעולם של קבלת התורה, עולם של צד הקדושה, להעיבר את קליפת נגה שמסתיר על ה', ה' ברא את העולם וזה מוסתר ע"י כח הקליפה, קבלת התורה היינו שאנו מקבלים כח לשבר את הרע ע"י התורה

לימוד התורה לשמה, כדי לעסוק בתפילה, כדי לקבל שכל דקדושה, זה מכניס באדם חן, חן בגימ' נגה, מסתכל על העולם קצת אחרת. יודע שהכל חיות אלקות. ואין לו דאגות מה יהיה אח"כ, כל מצוה בוער בלבו ושמה, ואהבתך אל תסיר ממנו. חיים טובים אמיתיים

זכינו לקבל את התורה, יש לנו מ' ימי קבלת התורה, יש מנורת זהב, אנו נותנים לה' מה שאנו יכולים, וה' נותן לנו הרבה יותר הארה שאין לשער. לא נשכח מה שקבלנו.

כשאדם מברר הטוב מן הרע, הדינים בטלים, ויש לו חיים טובים ומוצלחים ממש, ה' עוזר ומצליחים, ונהיה יותר טוב ויותר טוב. ואם לא, עובר מה שעובר. זה כל

העסק

ה' רוצה להטיב לנו בחסדים, וזה מה שקבלנו בהר סיני.

מה עושים למעשה, למעשה מה שאמרתי עכשיו כתוב בכל הספה"ק, זהו אמיתת התורה, ה' קידש אותנו, עשה אותנו אנשים שמחים, מובדלים מהגויים, העוה"ז משל על גדולת ה', מה שלוקחים מעוה"ז בכשרות, ועושים ברכה, ומתקשרים בשכל שיש בהדבר, אז רואים חיות אלקות.

ראיתי והנה מנורת זהב כולה, הפסוק מדבר מהמנורה, בהעלתך את הנרות, אומרים לאהרן הכהן, אתה תדליק את המנורה, באמת ההטבה צריכה כהן והדלקה כשרה בזר, תוס' שואל, וכו', מדוע כתוב אהרן דווקא, ואמרו חז"ל שתהא שלהבת עולה מאליה, איזה שלהבת והרי צריך שהאש עולה ואח"כ יהיה שלהבת, מה זה שלהבת עולה, כן הקשה בייטב לב.

ומבאר יסוד נורא, יש סוד יחוד חיצון, כמ"ש בלקו"ה הל' עירובי תחומין, יש כח נורא בלב האדם, יש לך נקודה בלב, זה להבה שיותר גדול מכל הבריאה, גדול עד מאד. ייטב לב מדבר בלשון קבלה, שזה כח היחוד החיצון דאבא ואמא, וצריך לזכור שיש רק חיות אלקות

רבינו מלמד שאדם צריך למצוא בעצמו נקודה טובה, שה' כן נמצא איתי, יש בי נקודה של אלקות, והדבר הזה מקושר ומהודק בענין זה, לא רק נקודה טובה, אלא שיש שלהבת י"ה, חכמה ובינה דקדושה, וצריך אתערותא דלתתא מהמקום שנפלת לכבידות עצבות בלבול צער יגון ואנחה, העולם ממש ירד לטמיון, נמצא במקום ריקן, נורא ואיום, דע שיש לך שם שלהבת, זה יכול לעלות, שלהבת עולה, תתחזק בזה שיש אצלך שלהבת, אתה יכול להתעורר בתאערותא דלתתא מהמקום הזה.

בהעלתך את הנרות, אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות, ואז תמצא אור התורה.

מהו פני המנורה, שעי"ז יהיה לך אור גדול יותר, ויהיה יחוד הפנימי, וימשך רחמים

כל הענין הזה שדברנו הוא האמת, זה קקבלת התורה. הצדיקים יודעים מה טוב לנו.

יש לנו שני דרכים איך לקבל את זה, אחד הוא 'אני שומע ואין לי כח', השני הוא 'אני שומע ואני הולך לנסות בכל יום', זהו יסוד של רבינו בלקו"מ, חסד נורא של הקב"ה,

רבינו מלמד שאם אנו רוצים להכנס לעבודת ה', עתה אחר קבלת התורה, זכינו שספרו אותנו, כל המשכן כבר מוכן, כל הנשיאים הביאו חנוכת המזבח הגיע הזמן להדליק את השכל, להדליק נשמה מישראל,

תעמוד ישר ותלך, זה כלום,

זהו עשרת הדברות. תקח כח התורה, לא תשא שם ה' לשוא, היה לך היום ברכות ותורה, אתה קדוש, אל תאמר שזה כלום, כמו שרבי נתן מפרש, נושא שם ה' ברכה לבטלה, איך מזכירים שם שמים לבטלה, כשמתפלל בלי כונה.

יראת העונש צריך לעלות ליראה של שויתי, לדעת שיש כאן בורא, אל תהיה כופר תדע שיש בורא, הכל ממנו לבד, מה שהיה, הכל ממנו, ואח"כ עולה ליראת הרוממות שמקבלין את זה מהצדיקים, הם מדברים מגדולת הבורא, והצדיקים יש להם יראה אמיתית

אשרינו שאנו יודעים מזה, זהו קבלת התורה, התורה מגלה לנו שהקב"ה נמצא, יהודי אתה לא ברשותך בעצמך, לא תוכל לעשות מה שאתה רוצה, פוליטיק גניבות גזילות ומחלוקת, לא לא, אם עשית כבר, אני מוחל לך, רק תשוב. זה והתורה, מי שאינו מאמי [בתשובה] אינו מאמין בתורה. רק תחזור לה'. תתחרט בלבך ותדבר עם ה'.

והנה בא החכם ואומר 'אני שקרן, לא דברתי אמיתי, ככלב שב על קיאו', לכן אומר רבינו לעזוב את החכמות שלך. זהו קבלת התורה אצלנו, לקיים להשפיל רשעים עדי ארץ, להשפיל התאות והמדות רעות עד עפר. משפיל רשעים עדי ארץ ר"ת ארמ"ע אש מים רוח עפר, להתקשר לצדיקים שהם קדושים באמת ודברים בה'.

רבינו מרחם עלינו ופעל בשמים שככה זה יהיה הנהגה למעשה, ומלמד אותנו מה שצריך לעשות. הנה עיקר החיים של אדם זה אויר נשימה, ברוח פיו כל צבאיו, ויפח באפו נשמת חיים, ההרהור תשובה עצמו גוואלדיג, צריך שיהיה דיבור, פעמים שלא יכול לדבר, לא יודע מה לדבר, אומר רבינו עצה פשוטה, תתאנח, אוי אוי, אבא, פעם ופעמיים תקיים את זה, תבא לפני ה', אני רוצה אותך אבא, אני מתחרט על הדבר הזה שעשיתי,

מי אומר שהאנחה הקטנה תוכל לעזור, כמו מכשיר הקלטה חדיש שהוא קטן ביותר ומקליט יפה וברור, הזקן אומר הרי פעם היה פטיפון ענק שצריך ללחוץ חזק וכו' איך זה קטן כזה ויכול להקליט, כך רבינו מחדש שיש התדבקות בצדיקים לקבל מהם רוח חיים ולהתאנח.

רוח אלקים מרחפת, הקב"ה ברא את העולם, היה תהו ובהו וחושך, כלומר כל הכוחות של הסתרה, חורבן כזה, ובתוך זה יש ניצוץ אלקי אלא שהוא קבור תחת שבירת הכלים, זהו מציאות עוה"ז שנדמה כטבע, לא מגלה אלקות כ"כ, אע"פ שיש בו נפלאות עד אין קץ, ממש אפשר להתעלף מלראות תפוח גודל על עץ, איך זה גודל? אתה יכול להסביר איך אילן מוציא תפוח? זה נס גלוי, ה' לבדו עושה, עץ לא יכול לעשות תפוח,

להאירו להחיותו. ולא לכבותו, כמו בחור שהולך ברחוב ורואה ענף עם פרחים ותולש אותם, אתה פרח יפה של ה', אלא שמישהו תלש אותך וזרק אותך ארצה.

למה אתה כבוי. כי אין תורה ואין תפילה ומי יודע מה עוד, עבר כזה, ומי יודע מה יהיה העתיד. מה שצריך לעשות, הוא בהעלתך את הנרות. להעלות את נר נשמתך.

אומר רבינו יסוד שצריך לדעת שאם אתה נמצא במקום לא טוב, יש חסד נורא של ה', גנוח נוח של איש ישראלי, איי איי, אנחה ברסלבאית, זה ענין של רצון, אבא אני מקבל את התורה, אני כן רוצה, אני רוצה לרצות. רוצה יראה דקדושה, ההר כגיגית עוד כפוי על ראשי. שמעתי פעם מהרב מקאשוי דרשה כזאת, אני עוד רועד עד היום, ההר על ראשך, עיקר האדם הוא יראת העונש, אסור להיות בעצבות, זה הקליפה הקשה ביותר. טומאה גדולה ביותר, זה לא ליצנות. כל עצבות מביא דיינם וכו', כשאדם משמח את עצמו בדבר, זה המתקה גדולה ביותר. עצבות זה אפיקורסות. אם יש עצבות. בוודאי יהיה משהו לא בסדר אח"כ.

צריך שיהיה לאדם יראת העונש, אבל עם המתקה, בלי עצבים, ההתחלה של האדם, כתוב בערבי נחל, דבר נורא מאד, שבכל יום נופל על האדם קטנות, ושוכח איך קוראים לו, בפרט היום מתקשרים בטלפון כל רגע, לא היה דור עם הפרעות כאלה, ואדם נופל, צריך להתיחל מחדש, ההתחלה הוא יראת העונש. וכמו שלמדנו שיש רשעים שלוחמים בך, הם עושים שאתה לא מרגיש טוב, חמוץ בבית עם המשפחה, וה' מלא רחמים ויעזור לנו כל הישועות. ה' לבדו עושה הכל

וצריך להבדיל בין ישראל לערב רב, להבדיל הדעות הכוזבות. שלא לחשוב שיש איזה כח שיכול לעזור ח"ו, רופא או צבא, אין שום דבר חוץ מה', זהו עיקר היהדות, אמונה שלימה, ועי"ז נמשך כל הישועות.

אלא שאדם נופל בדעתו ושוכח, וכך מתחיל קשיים כלה. מה שאנו צריכים לעשות הוא להתחיל ביראת העונש. ולשוב בתשובה על זה, כי ה' אבא מתוק, כתוב 'הטוב שמך', זה השם שלו טאטי טוב, וצריך לשוב בתשובה, יראת העונש מבואר בראשית חכמה שאני ירא מלהתרחק מה', לא כדאי לי שלא להיות בשמחה.

הנה בא שבת בהעלתך, הנה בא חצות. בא גן עדן, למה אני לא שם, זהו יראת העונש, תשוב בתשובה על יראת העונש הראשון, ואח"כ תעלה ליראה של שויתי, אנכי ה' אלקיך, ה' לבדו נמצא, לא יהיה לך אלהים אחרים, אל תעשה אליל משום דבר, ממון או מאכל או רכב או כבוד, או אשה ודברים מסריחים, אל תעשה אליל, אל תפחד מזה, כ"ש אל תשתחוה לזה.

ה' נמצא כאן.

אותנו, מחיה מתים, כוחות דקדושה שמביא את האדם לאהבה ויראה ודביקות וטעמים נפליאם,

למה משה רבינו שכח איך לעשות המנוחה? אלמא ששמע מה' עד כמה יש רפואה ויש עצה לכל יהודי בכל מצב, אהבה רבה אהבתנו, להיות דבוק בה' אפילו שהוא נפל פה ושם, עובר עליו מניעות קשות, והוא כבר מושחת לגמרי, אשם הוא אשם אשם לה', כמ"ש בפרשת נשא, גזל ונשבע על שקר, כבר תפסו אותך מה אתה נשבע על שקר, אשם, זה מציאות מושחתת, בדיוק שם כתוב מצות וידוי דברים. והתודו. וזה הוידוי דברים בימינו ע"י דביקות לצדיק, כמ"ש בסי' ד'. כי וידוי בלי הצדיק זה מרה שחורה, למה לא הולך לי, אבל אם תעשה ודוי בשמחה, איזה וידוי זה, א"כ מה אפשר לעשות. הרי צריך לעשות וידוי, שאני אשם, ולא יכול לצאת מזה, קבלתי את התורה, כבר שמעתי קולות וברקים, ואדם מסוגל אחרי מ' יום לרקוד עם בן גוריון רח"ל, ע"ז ג"ע שפ"ד. ובפרשת בהעלתך היה עליה כזאת, וכמעט שנה עמדו בהר סיני, כמנין מש"ה כמנין רצון ימים, ואח"כ נסעו מהר ה', כתינוק הבורח מבית הספר, כמו בחור שבורח מהשיבה מהמשיגה. מתאוננים ורע בעיני ה', מה קרה, א"כ איך שייך להיות איש כשר.

אמר הקב"ה למשה רבינו בהר סיני, כמה רחמים יש לו, וגילה שעיקר עבודת האדם הוא הרצון, ומצוה ומזהיר אותך שלא תסתכל כלל על מה שעובר עליך, תחשוב מה' אל תחשוב מעצמך, תחשוב ממציות המתקוות שה' רומם אותך, ורוצה בך, הארת הרצון. כמ"ש בהל' תפילת השחר הלכה ה', אני רוצה ורוצה, זהו גנוחי ונוה.

בהעלתך את הנרות, שמרומם את שלהבת י"ה מהיחוד החיצוני, מהמצב שאין לי כח להתעורר, לא יכול להתעורר, ניסיתי הכל, ועבר עוד יום ועוד יום, ולא יכול. יצאנו ממצרים והיה קרי"ס וניסים כאלה, איך אפשר ליפול אח"כ לעגל, אלא שלא חטאו ישראל אלא כדי להורות תשובה לרבים,

ה' רוצה מאיתנו רצון, רצון כלומר שאין לי חשבונות כלל, רק שאני רוצה את ה', רוצה להיות מלא אמונה, לצייר שויתי, אנכי ה' אלקיך, להיות דבוק באהבה ויראה אפילו משאול תחתית. לחזור תמיד לה', ומי שמתחזק ומתאנח מה שיותר מה, כי תשובה צריך להזדרז

רבינו אומר והרי אתה רואה שכל החיים זה נשימה, מצד אחד זה אנחה, מצד אחד זה אבא אתה התקוה שלי, אור הפנים ירפא אותי, שלהבת עולה מאליה, לצאת משלהבת היצר הרע וההסתרה, רק לעלות לשוב לה'.

זהו עיקר עצת האדם, קבלנו התורה צריך להיות בתכלית הקדושה, אם לא, זה תערובת טוב ורע ולא יכול לעשות כלום

הנה בא קיץ, אחר קבלת התורה, רואים את ה', שבת בהעלתך, י"ה רבון עלם ועלמאי, תדליק את הנשמה, אל מול פני המנוחה, תתחיל באתערותא דלתתא, ותזכה לש"ע נהורין, אור פניך עלינו אדון נשא. ה' יאיר בך. תתלהב.

אומר האדם, רבי, אני משוגע לגמרי, לא יכול, אתה לא מכיר אותי. לכן רבינו פותח שהרוח החיים נמצא בתוך התורה, וזה בחינת 'מלא אור', מלא פום, עשרת הדברות הוא אור אלקי שנמשך בעולם, וזה מה שקבלנו, וזה מה שמאיר בתוכינו, אנכי ה' אלקיך וקבלנו התורה, ועי"ז הרחב פיך ואמאלהו, רק תתאנח בפך ואמלא אותך בשפע.

כי רוח אלקים מרחפת על פני המים, שם מרומז רפ"ח ניצוצין, ומבואר בחז"ל רוח אלקים דא רוחו של משיח, אף שצריך להמתין למשיח, אבל רוח הצדיקים שהתקדשו והתטהרו בשלימות. הם זכו לקדושה כזאת, רבינו נותן לנו את הקדושה שלו, והוא רוצה לעזור לנו בעניינים שלנו בכח הקדושה שלנו, אם אתה דבוק בתורה שלו, הוא מעביר לך תורת משה אמת, שזה היה במדרגה מופלגה מאד, ראינו כל רזין וכל סודות התורה, כשאדם דבוק בתורת רביה"ק, הרחב פיך ואמאלהו, עי"ז אתה דבוק בצדיקים

זהו חסידות שייסד הבעש"ט ורבינו פותח לנו. ובזה אנו מתחילין לחיות.

פעמים שאדם אומר, אני נפלתי וירדתי, רבינו נותן לך עצה מיד לשוב בתשובה, ובליילה בחצות תתאנח לפני ה', אני לא רוצה עצבות וכו', והדיבורים שאדם מדבר, מבואר בהמשך שעיקר הכח הוא תפילה. רבינו אומר שלא תחשוב שאם לא הצלחת אתה מופרך, שלא יעלה על דעתך שיש מציאות של ריחוק מה', או יהודי או אפיקורס, אם אתה רוצה להיות יהודי ה' אוהב אותך, הנה יקר גנוחי ונוה של איש הישראלי, שהוא שלימות החסרונות.

אי' במדרש ילקוט ראובני שה' אמר למשה לעשות מנוחה, הוא ירד מההר, ושכח, אח"כ עלה עוד פעם וה' הראה לו, ושוב ירד ושכח, אח"כ ירד מההר ולא ידע מה לעשות. אמר משה לבצלאל, ובצלאל עשה את המנוחה. איך אפשר להבין את זה,

בהעלתך את הנרות, וזה מעשה המנוחה מקשה זהב, וכו' הרי כבר בפרשת תרומה האריך הכתוב בעבודת המנוחה, מה כתוב עוד פעם עד יריכה וכו', היה מ"ט חלקים, כפתורים ופרחים וכל חלקי מנוחה, מ"ט חלקים, זה לא דבר פשוט, זה יצא מהאש. פלאי פלאות. המנוחה הוא אור התורה,

ראיתי מנוחת זהב, ראיתי אור התורה, ויש בה ציצים ופרחים וחיידושים, יראה כזה ואהבה כזה, וכל מיני חידושי תורה שזה השכל שלנו, האורות שמשמחים

רב חסד, ואמת, ה' רואה את האמת האם אתה רוצה את ה', אם אתה יהודי אתה באמת רוצה. זהו החילוק בין יהודי לערב רב, הערב רב לא רוצה את האמת. תחיה את עצמך שאתה רוצה את האמת

הדבר הזה מונח בהסתרה, אבל כיון שאתה דבוק בצדיקים אתה רוצה לקיים את זה, איך ממשיכים, אומר רבינו, שבכדי שתוכל להפריד העבודה הזאת, ידוע שכל אחד צריך להיות בקדושה וטהרה, וגם מלאכתו לשם שמים, בירורים, בקדושה וטהרה, כל מה שעושים פעם כונה טובה, זה עבודה נמשך בזה יראה ואהבה, ונמשך אמת והצלחה, ואיך ידע האדם.

אומר רבינו שיש דעת להפריד בין טוב לרע, שזה עיקר עבשיו שלא יהיה יניקת הקליפות. ההפרדה הזאת נעשה בכח תורה ותפילה, שזה מה שאנו צריכים, האנחה כבר תחילת התפילה, אומר רבינו שאדם יש לו שכל ונשמה, באמת הדעת הזה היה יכול לתת לנו חיים של גן עדן, לעורר אותו ליראה, מה אני מרוויח מהבלי עוה"ז, כל אחד כפי עניינו, מה יש לך מזה, אלא שאדם הוא סבבן, מחליט כך וכך, וחמש דקות אח"כ כבר שכח הכל. ולכן הוא נשאר בזה, אבל יש דרך לצאת מזה, אתה לא סבבן, הנסיונות משמים, כך עובר על כל אדם, אל תפול בדעתך

איך יוצאים מזה, ע"י שיחיה עם התורה"ק, הנה אנו בתוך מ' ימי קבלת התורה, קבלנו אתוון דאורייתא, שמות הקודש, לומדים תורה שבכתב, משניות וגמ' ובעיון עם חברותות, ב"ה עכשיו עשה ב"מס"ב באנדא קו של חברותות, אפשר בכל עיר לעשות חברותא שעה בטלפון, גם קצות החושן לומדים חברותא בטלפון, וכן להתמיד בדרך הלימוד של רבינו, וכך לגמור ש"ס בכל כמה שנים, ועומק הלכה עם חברותא וכו'.

כך נעשה אצל האדם שכל, שהוא יודע שהשכל יש לו ערך, האם זה שוה משהו? אפשר לעשות מזה כסף?

כשאדם מתפלל, עם מה הוא מתפלל, עם השכל. שהרי צריך לדעת מה הוא מדבר. ואיך יפריד בין טוב לרע, כשלומד תורה, ואיך יהיה עובד ה' להפריד בין רע לטוב, סך הכל עוד קצת שכל, יש שאדם יודע, ויש לו ער מהרע, אבל עוד לא הגיע לזה, לכח השכל שמקבל מוחין, יש שכל שעולה מלמטה ויש שכל שיורד מלמעלה, וזה וסוד הדלקת המנורה, להעלות השכל ולקבל השכל ממעלה, אהרן הכהן הדליק פעם אחת בלבד את המנורה, ומאז והלאה כבר לא צריך, הצדיק עושה פעולה הוא מתקן לדורות. בזה מיושב קושיית התוס'. שהדלקה כשרה בזה.

יש הארת נר שנדלק באדם, יש לו תקוה, בהעלתך את הנרות פירוש רבי יהודי יש לך תקוה.

ואח"כ בא פרשת טהרת הלויים, אדם שמתייגע שאין לו התעוררות, התקרר לגמרי בחושך, לא יכול לעשו

רבינו מגלה שהעיקר הוא להמשיך רוח חיים, בכח התורה, הכח של ברכה, הכל של קיום הלכה, תקח את הכח של הצדיקים שהם מודים על האמת, תהיה מודה על האמת, מה זה יהודי, מודרני ערב רב? לא. רק יהודי חסידי. הגם שיעקב אבינו בשעת קבלת הברכות לבש בגדי ג'נס של עשו, כך כל אדם שצריך לצאת לעבודה נכנס למצב כזה, אבל אני נמצא אצל ה', לא מרפה.

רבינו אומר שיש לנו עצה, תמיד לעסוק בתשובה מיד, ובלי ספק, בכל פעם שמתגשם, תתאנח ותאמר מיד, אבא הלוואי הייתי יותר טוב, כי רק הצדיק שלם בזה,

אומר רבינו שע"י אנחה כזאת, אתה מעורר מדות הרחמים, וזה עוצם רחמיו ית', שהניח הרחמים אצל הצדיקים, גודל הרחמנות והחנינות של הבורא ית"ש שצמצם עצמו להיות רוח חיים אצל הצדיקים, יש להם נפש רוח נשמה, הם דבקים במדות הרחמים, הם ממשיכים עלינו מדות הרחמים, זהו תמימות והתקשרות לרבינו, רבינו גילה מה זה, תהיה דבוק בצדיק, הם הם מדות הרחמים, תקבל דרך העבודה שלהם.

ויש סתירה, שאם אני מקבל דרכו, הרי אני צריך לקיים, ואם לא, אני יותר גרוע, אומר רבינו, אם אתה דבוק בצדיק, זה עולה לך, צריך לנסוע לאומן, לתת לשיבה, אוי סליחה, יש דברים שעולים הרבה יותר, אתה רוצה את האמת, חצות, עולה לך תפילה, אם זה עולה לך, ע"ז מתעוררים מדות הרחמים,

שצמצם עצמו להיות הרוח חיים אצל הצדיקים, והם ממשיכים רוח חיים אל החסרונות. אדם הולך ברחוב עם חור בלב, מה חסר לו, הקליפות גורמים לו ריקנות ועצבות. כי יש לך נשמה קדושה, החיים שלך רק מאור, אין לך אור, אז חסר לך לב, כשאתה מקבל להיות איש בשר ושמח, נהיה התחלה.

ואם נפלת, אל תסתכל על זה, תתרחץ מיד, בתפילה פשוטה, שזה אנחה, זה פתיחה של התפילה, בשעת התפילה אין לי דיבור אין לי כח, אבל תתאנח. זהו התחלה חדשה.

ה' ה' א"ל רחום וחנון, אך אפיים ורב חסד ואמת, מפרש רבינו, אך אפיים, כלומר אריכות הרוח, היינו האנחה, אפיי, מצד אחד מתחרט, ומצד שני לוקח אויר, כלומר שאני לא עוזב אותך, אני עוד דבוק בך. ורב חסד ואמת, שאתה דבוק בש"ע נהורין קדישין, וזהו בהעלתך את נרות, עליית הנר, נוצר חסד לאלפים, החסד הזה שומר על כלל ישראל, שומר על אנשים כשרים מערב רב, מאלופי עשו הדינים, נוצר חסד, ה' שומר את חסדו על כלל ישראל ואנשים כשרים.

נושא עון ופשע וחסא ונקה. רבינו מפרש את י"ג מדות של רחמים, שכל מי שמתאנח, אני רוצה רב חסד, יש שמים וכוכבים והרבה מאד אויר בעולם, ה'

דרכי נועם

חז"ל אמרו במדרש שיש שבע קני המנורה, כנגד שבע כתות שיש בכלל ישראל, חצבה עמודיה שבעה, פרשת ויהי בנסוע הוא חומש בפני עצמו, ויש באמת ז' חלקים בתורה, בימינו מאיר רק ה' אורות, אנו צריכים להאיר בז' מדות, ע"י כלליות ביסוד זה נשלם במלכות

כלל ישראל מחולקים לז' קני המנורה, לכל אחד ענין אחר, ובכל אדם יש כל הז' דרכים, אבל צריך שיהיה לו חיות בדרך שלו. יש שהוא מופרך בעיני עצמו. החיות של קבלת התורה הוא להאיר את תורה בתוך הטבע הנפש שלי, בשכל התחתון שלי.

מכיון שכל אחד יש לו מדה אחרת, כל אחד מופרך באופן אחר, ראיתי מנורת זהב טהור וכו'. ושבעה נרותיה, כדי שיוכלו להאיר ז' הנרות צריכין תורה ותפילה, מעיין הוא תפילה שבלב, שמקבל שכל גדול, לא מתיימש. גם כשיש נסיון, בוודאי כן אצליח, לא מסתכל על מה שלא הולך. והעצה הוא להתאנח ולהתפלל, אנחה שנעשה מזה תפילה.

שבעה מוצקות הנרות, ז' פעמים ז' הרי מ"ט חלקי המנורה, ובזה מובן מהו מעשה המנורה מקשה זהב, עד ירכה מ"ט ימי הספירה, מ"ט אורות שמסלימין ל' שערי בינה, אור התורה, שזה ששכח משה רבינו מעשה המנורה, אומר רבי נתן שצריך להאיר בתוך אדם, אמר משה, וכי אני יכול, אמר לו ה', כן, משה אתה יכול, ע"י אמונת צדיקים ולימוד תורתם כן יכול להמשיך, אומר משה, אני שוכח, אבל בצלאל ידע שבכח הצדיק כן יכולים בוודאי.

בהעלתך את הנרות, להדליק שבת בהעלתך, להדליק יראה ואהבה וז' המדות דקדושה, ולעסוק בתורה, וכל אחד לומד מה שיכול בספרי רבינו, ספה"צ, וזוה"ק, ובעש"ט, להחיות הנפש. ואח"כ לבקש מה' ותחילת התפילה הוא באנחה, ואח"כ נעשה מזה דיבורים, לעמוד לפני ה' ולדבר איתו באמת.

בהעלתך את הנרות, ושבעה מוצקות, ז' פעמים ז', שפע של שער הכ', תלמד ספרי הצדיקים ותתפלל, תראה חיים אחרים לגמרי, בלי בכיות, ואהבתך אל תסיר ממנו, כי הם חיינו ואורך ימינו, קבלנו תורה, ויכולין לקיים את זה.

כמה שצריך לעשות התחלה בכל יום, ולזכות ליראת העונש, וכמ"ש בייטב לב, טעם גן עדן ממש, כמה שצריך יראת העונש, ומבאר סדר העבודות עד שממתיקים, ומובן שזה ענין רבינו,

ה' יזכנו לזכות ליראת ה', ה' ימחל לנו, ישמור עלינו, להבדיל אותנו מערב רב

ו. וְשָׁנִים זִיתִים עָלֶיהָ פֶּרֶשׁ רָשִׁי: 'שְׁנֵי אֵילָנוֹת', הֵינּוּ אֵילָנָא דְחַיִּי וְאֵילָנָא דְמוֹתָא, הֵינּוּ טוֹב וְרָע כָּל. וְזֶה: אֶחָד מִיָּמִין וְאֶחָד מִשְׁמָאל כָּל. "וּמִשְׁמָל יְפָרֵד", שְׁנִפְרָד הָרָע מֵהַטוֹב, זֶה לְיָמִין וְזֶה לְשְׁמָאל:

שני זיתים, נפרדים הטוב מהרע, וכך הוא ענין הכח

תכלום, וטהרת את בני לוי, נהיה טהור, לא קדוש כמו הכהן אלא טהור, מגלחין אותו ונראה ככה, אבל העיקר לעזוב את העצבות. יש כזה גבול של שכל קטן והשכל העליון נמשך בו. איך, אומר רבינו ע"י עסק בתורה יחד עם תפילה.

בעולם ידוע כח התורה כי גדול מאד, אדם לומד חצי שעה קודם התפילה, לקוטי הלכות, וספה"צ, זה תפילה אחרת לגמרי, עיקר המצוה הוא ההכנה, משלמים על זה שכר אפילו בעוה"ז. אנ"ש היו אומרים שצריך לקום לפני כן, כדי לעשות הכנה ולהתפלל בזמן.

אדם צריך להדליק את הלב שלו להשי"ת, כלומר ללמוד תורה קודם התפילה. ידוע כח התורה, אבל רבינו אומר שהתורה ממשיך רק בריאה בכח, כח זה הנשמה, בלי תורה אין חיות לנשמה, אותיות התורה זה כמו אוכל ואויר לחיים, צריך להתחזק לתפוס 'כמה דקות' שנשרפין על כלום, אפשר לומר הרבה מילים בכל דקה, כמו שמתפללים במהירות כאן... כל מלה זה עוד מצוה. למה לשרוף את הדקות האלה על טלפון. צריך עצה לזה.

אבל התורה זה רק בריאה בכח, חיות הנשמה, התעוררות החכמה, תורה בחי' אצילות. אבל אם לומד בלי הקב"ה, זה פסולת. הצדיקים מלמדים ללמוד תורה כדי להיות דבוק בה', בלי פניות, לא אהיה רב ולא ראש ישיבה, יש אנשים שמשתגעים מרוב צער שלא עלו להיות ראש ישיבה, כל עצבות נלקח משגעון שכזה, כלל גדול כל צער הוא רק בגלל שרצית משהו ולא הצלחת, כל עצבות יש בה גאווה, ברור כשמש.

אבל התפילה הוא התפילה בפועל. שזה שורש התורה, יודעים שעיקר הקשר עם ה', לדבר עם ה' בתפילה, תדבר איתו רבע שעה, בכח רבינו התפילות עולים ופועלים למעלה, וזה גורם התחדשות התורה. וזהו בהעלתך את הנרות, שאתה מדליק את התורה, וצריך לעלות חזרה, לקבל שפע חדש, ע"י שאתה אומר תהילים, שזה תפילה עם תורה ביחד.

אשרינו שאנו יודעים מהסוד הזה, וכו'.

וְזֶה: רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב הִיא הַתּוֹרָה,

מקשה, שהוא מופרך לגמרי. ומתחזק.

הַנֶּחֱמָדִים מְזָהָב. וְגִלָּה עַל רֵאשָׁה פֶּרֶשׁ רָשִׁי: 'מַעֲיָן', הוּא הַמַּעֲיָן הַיּוֹצֵא מִבֵּית ה', הוּא הַתְּפִלָּה. וְשִׁבְעָה בְּרִיתֶיהָ הֵם הַנִּשְׁמוֹת דְּאֶתְרֵיאוּ בְּגוֹ, הַנֶּחֱלָקִים לְשִׁבְעַת שְׁבָעָה וְשִׁבְעָה מוֹצָקוֹת הֵם מ"ט אורות, שְׁהוּא אור הַגִּבּוֹר לְעֵתִיד (כְּמוֹ שֶׁפֶּרֶשׁ רָשִׁי נֶשֶׁם), בְּחִינַת עֵדוֹן עֵין לֹא רָאָתָה, שְׁהוּא בְּחִינַת הַתְּפִלָּה כָּל

בפרשת השבוע, משה רבינו ראה שנפלו למתאוננים, הבין שצריך שבעים זקנים, כל אחד יש לו דרך עבודה אחרת, מתחלקים, אם יש פירוד אי אפשר לעשות כלום, לכן עשה שבעים זקנים להוריד את האור לציבור, לעם.

דרכי נועם

להיות בשמחה, מאושר, וברוגע, ולהסתדר בבית ועם הילדים, ולא להיות שבור, שני זיתים, ומה שצריך לעשות מלאכה הוא בשביל ביחורים.

ואמר אל המלאך מה אלה. ויען וכו' לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי הינו בחינת הרוח חיים הנ"ל, בחינת "פה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח" וכו' כנ"ל; כי על ידי תורה ותפלה, שעל ידי זה מבררין הטוב מן הרע כנ"ל, שזה בחינת כל מראה המנוחה כנ"ל, על ידי זה זוכה לרוח החיים ונשלים כל החסרונות כנ"ל:

לא בחיל ולא בכח, המפרשים אומרים שאמר לו שיכנס לבית המקדש האם יהיה מלחמה, אמר ה' לא בחיל ולא ברוחי, תשואות חן חן לה, אבן הראשה, לבנות בית המקדש ויבא משיח צדקנו, וכן יבא משיח, וכל ישועות ישראל, לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי

וכן בעבודת ה', לא צריך את העצבות שלך, ולא צריך שתחשוב שנהיית צדיק, כי אם באנחה אחת. זהו יסוד של רבינו, בלי בלבולים הצלחתי או לא, בוודאי צריך להתלהב, אבל לא בחיל ולא בכח, כי אם ברוחי, שתחזיק מעמד, תזכה לכל טוב

ה' יעזרנו להמשיך פני המנורה הטהורה העליונה, להאיר בנו באור הפנים, ולהמתיק כל הדינים, יעזור ה' להגדיל קרן ישראל, יראה אהבתו לכלל ישראל, בני אברהם יצחק ויעקב, ונראה בקרוב בביאת משיח צדקנו בב"א.